

Spoštovani farani!

Župnijski list tokratne prve nedelje v mesecu je hkrati tudi glasilo na pragu novega leta. Kadar se človek znajde na takšnem razpotju, se rad ozira nazaj v minulo obdobje 365 dni, jih ocenjuje, zamujene priložnosti (za dobro) obžaluje, s pogledom naprej pa si dopoveduje, da bo novo leto boljše, kot je bilo staro.

Začetek novega leta je za človeka nek izziv: nekdo pomisli predvsem na to, kakšne naloge so pred njim in kako jih bo opravil, zopet drug pa premišljuje, kaj mu bo prineslo novo leto in kaj se bo zgodilo. Prvo je dejavno, drugo pa pasivno pričakovanje. Ni dvoma, da je pomembno predvsem prvo, čeprav moramo biti pripravljeni tudi na slednje.

V zvezi s časom so še vedno živi pregovori. Spomnimo se jih nekaj: »Čas je zlato«, »Minuta izgubljena ne vrne se nobena«, »Kar lahko storiš danes, ne odlašaj na jutri«. Tudi njim sorodni zapisi povedo isto: »Ne samo kar veleva mu stan; kar more to mož je storiti dolžan«, »Za

vsako minuto bomo dajali odgovor«, »Življenje ni praznik«. Pomislimo tudi na danes zelo pogosto izrečen stavek »Nimam časa«. V spraševanju vesti je bilo (nekdaj) zapisano tudi vprašanje: ali sem dobro izkoristil čas, ki sem ga imel na voljo? Danes se o tem skoraj ne sprašujemo, še manj se spovedujemo in obžalujemo. Pa bi se morali vprašati starši, duhovniki in učitelji, dijaki in študentje, zaposleni,…? Če študente opozorimo na to človeško in moralno dolžnost, ni vtisa, da razumejo za kaj gre. Vemo, tudi nedelje in nedeljske maše nekateri ne vzamejo bogve kako zares. K maši pridejo, če utegnejo, če so se naspali od sobotne zabave, če slučajno nimajo kake druge obveznosti. Nič drugače ni pri odraslih, kdaj tudi pri tistih, ki sedelujejo v župnijskem življenju; včasih se ne moremo zanesti, ali bodo prišli ali ne, ali je njihovo sodelovanje zagotovljeno ali vprašljivo. Izgovor je lahko enkrat slabo, drugič lepo vreme. »Takšni pač smo današnji ljudje«, bo kdo rekel.

In duhovnik, učitelj človeških in evangeljskih vrednot, človek, na katerega se še danes drugi tolikokrat sklicujejo? Ali ne bo v duhu zaupanih talentov, med katere spada tudi čas, osebni darovi, možnosti, presodil samega sebe!? Seveda bo! In ko sebe in vso zaupano mu občestvo izroča v božje varstvo, stori to, kar je storiti dolžan in »kar veleva mu stan«. Ali samo duhovnik? Ali ne spada vsako izmed nas v konkretno občestvo (družine, sorodstva, soseske, prijateljev,…naroda). Vse to izročimo v Njegovo varstvo, da »srečno začeto bo novo leto«, ne le v pesmi, ampak tudi resnično.

Zgoraj nekakšen bolj splošni razmislek na mejniku med starim in novim letom. Kakšno pa je bilo konkretno minulo leto? Na osebni ravni za vsakega izmed nas drugačno. Nasploh pa leto, zaznamovano z dolgim vročim in sušnim obdobjem, ki je pustilo sledi pri sadovih zemlje (manjši pridelek iz vinogradov – kot ena najbolj navzočih gospodarskih panog pri nas,…), kljub vsemu pa se imamo Gospodu za kaj zahvaljevati. Za čas, ki smo ga imeli na voljo, da smo lahko naredili kaj dobrega; za sorodnike, prijatelje in znance, med katerimi nam je

(bilo) lepo; za državo in domovino, kateri želimo, da bi jo nebeški Oče »blagoslovil z obema rokama«.

V mojem duhovniškem poslanstvu je minulo leto bilo »leto spremembe«. Postal sem župnik na ′novi′ župniji – pri sv. Trojici v Podlehniku. Novi izzivi, nove okoliščine, v katerih bomo skupaj z vami – farani nadaljevali z gradnjo božjega kraljestva v naših srcih in na »našem terenu«. Spodbudno je, da sem se srečal s številnimi ′novimi′ farani, ki delimo iste ideale in si prizadevamo za to, da bi ostali zvesti svojim koreninam. Zvestoba koreninam je hkrati predpogoj, da ostanemo, kar smo (bili). Naše korenine pa so evangeljske oz. krščanske, čeprav -žal- ne manjka poskusov, da bi jih razvrednotili. Najlažje jih bomo ohranjali v župnijskem občestvu, zato je velikega pomena naša zavest pripadnosti temu občestvu; le-ta se krepi in ohranja z našo vključenostjo v občestvo, ta pa se uresničuje z udeležbo in dejavnim sodelovanjem pri skupnem nedeljskem in prazničnem bogoslužju. Ob nedeljah in praznikih nas je – preprosto povedano – premalo pri maši. Starši mlademu rodu ne boste mogli posredovati vrednot, zaradi katerih smo »stali inu obstali«, če skupaj z njimi ne boste redno prihajali k maši. Naši predniki so nam zapustili kar štiri svetišča in ne smemo dovoliti, da bi samevala in propadala, čeprav smo se zgolj s skrbjo za te objekte potrudili le za najosnovnejše. Za Božje kraljestvo se pač potrudimo in nikoli ne bomo mogli reči, da smo vse oz. dovolj storili za to, kakor v zakonu, v družini in sicer v naših medsebojnih odnosih ne moremo reči, da smo zanje dovolj storili. Če bi tako rekli, bi se odnosi že v tistem trenutku začeli krhati, s tem pa se ne bomo sprijaznili in si tega tudi ne želimo.

Kako pa leto, ki je pred nami?» Z Bogom začni vsako delo, da bo dober tek imelo!« Tako pregovor, ki ga vsi dobro poznamo. Na novega leta dan smo ga začeli z nedeljsko sv. mašo. Sicer pa bo leto minevalo, kot vsa dosedanja. Obhajali bomo praznike, kot se bodo vrstili po cerkvenem koledarju in jih vključevali v naše življenje. Datumsko so seveda že določeni in ni potrebe, da bi jih na tem mestu še posebej potrjevali.

Med vsemi prazniki, ki se bodo vrstili, izpostavimo le prvo sv. obhajilo. Obhajali ga bomo 21. velikega travna (maja); z družinami prvoobhajancev bi se radi nanj z obiskom nedeljske maše in s srečanji – za to namenjenimi lepo pripravili. Število prvoobhajancev (letos jih je 12) je tako, da že samo vabi in spodbuja. Tudi apostolsko je namreč enako. Kdo nam je lahko večji zgled hoje po poti za Novorojenim, če ne prav dvanajsteri, ki so prvi stopili na to pot in vsi (razen Juda Iškarjota) svojo zvestobo izpričali z mučeniško smrtjo. Starši prvoobhajancev, stopimo nanjo in povabimo medse njega, ki prihaja v Gospodovem imenu. p. Jože, župnik

NOVO LETO 2023

Ko stojimo na pragu novega leta, vsakič znova ugotavljamo, kako je minuli leto hitro minilo. Res je tako! Čas ima svoje zakonitosti in se na nič ne ozira. Vsem enako teče. Vsi imamo enako količino časa in vsi ga lahko dobro izkoristimo. Toda ali ga res izkoristimo tako, da bi bilo za vse dobro. Kaj bi na to odgovorili tisti, ki netijo prepire in vojno? Kaj tisti, ki nepravično bogatijo in se pri tem na nič ne ozirajo? Kaj tisti, ki….. Kaj bomo na vse to rekli mi sami? Poštena in pravična drža je gotovo dober odgovor na vse, kar se okrog nas dogaja. Novorojeni naj nas vse opogumlja, da si bomo tudi v prihodnje zanjo prizadevali. Zato naj bo leto, ki je pred nami blagoslovljeno in polno takih naših del-dejanj, ki bodo rodila dobre sadove, sodove za nebesa, »ki morajo biti naša« (Slomšek).

Naj bo novo leto srečno, zdravo in zadovoljno! p. Jože

Odgovarja: p. Jože Petek, župnik
e-naslov: joze.petek@rkc.si , telefon: 031 338 191